

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. W. i G. F.
przy uczestnictwie U. [...] spółki z o.o. w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestnika koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawców od wyroku Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powód powołał się na przyczyny kasacyjne wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., jednakże żadna z nich w rozpatrywanej sprawie nie zachodzi.

Powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mający znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, nie doczekał się jeszcze wykładni lub też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia SN z dn. 24 października 2012, I PK 144/12,

z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Wielokierunkowość stosowania prawa oraz różnorodność orzecznictwa, warunkowana różnymi stanami faktycznymi nie stanowią przy tym tej przyczyny kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, niepubl.). Przytoczone przez skarżących w ramach uzasadnienia tej przyczyny kasacyjnej, zagadnienie integralności orzeczenia o ustanowieniu służebności przesyłu nie pozostaje jednakże w związku z faktycznym przedmiotem rozpoznawanej sprawy, którym jest nie tyle istnienie lub nieistnienie przesłanek do ustanowienia służebności przesyłu, ile wysokość wynagrodzenia należnego wnioskodawcom jako właścicielom obciążonej nieruchomości. Wywody prawne służące uzasadnieniu pierwszej przyczyny kasacyjnej miałyby znaczenie w razie sporu co do dopuszczalności zaskarżenia orzeczenia Sądu drugiej instancji tylko w zakresie dotyczącym wysokości wynagrodzenia, którego to sporu w niniejszej sprawie nie ma, stąd zagadnienie to nie ma znaczenia dla wyniku sprawy. Skarżący nie wykazali także oczywistej zasadności skargi rozumianej jako niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz studiowania akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania określonych przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji lub też wykazania oczywistych widocznych na pierwszy rzut oka błędów subsumcji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

[aw]

db